

o náhradu škody proti poddlužnici. Platí proto i pro tento určovací spor, jímž chce žalobkyně získati podklad pro žalobu o náhradu škody podle třetího odstavce § 301 ex. ř., příslušnost exekučního soudu podle druhého odstavce § 17 ex. ř., neboť výlučným důvodem i tohoto přípravného určovacího sporu jest exekuční řízení, takže, sejde-li s řízením, sejde i se sporu. Názor rekursního soudu, že vymáhající věřitel, který žaluje pohledávku zabavenou a přikázanou k vybrání, vykonává jen práva dlužníka, který by mohl žalovati poddlužníka o zaplacení své pohledávky jen u jeho obecného soudu, jest arci správný, leč v tomto případě nejde, jak doličeno, o žalobu proti poddlužnici o zaplacení přikázané pohledávky podle § 308 ex. ř., nýbrž o spor, který má býti přípravou pro spor o náhradu škody vymáhané na poddlužnici podle § 301 ex. ř. Bylo proto dovolacímu rekursu vyhověti, napadené usnesení změnit a obnoviti usnesení soudu první stolice, odmítající žalobu pro věcnou nepřislušnost, — aniž bylo třeba zabývat se dalšími vývody dovolacího rekursu, jež se týkají ostatních důvodů, z nichž soud první stolice vyhověl námitce věcné nepřislušnosti. Ustanovení § 45 j. n. nepřichází tu v úvahu, ano jde o zvláštní výlučnou příslušnost exekučního soudu.

Čís. 8913.

K opodstatnění žaloby kupitele proti prodávateli o náhradu škody stačí, prokáže-li žalobce, že byla se žalovaným uzavřena kupní smlouva, že žalovaný jí nedostál, dodav zboží vadné, a že tím povstala žalobci škoda. Není však třeba, by žalobce tvrdil a prokázal, že žalovaný tuto škodu zavinil.

(Rozh. ze dne 26. dubna 1929, Rv I 1668/28.)

Kupitel domáhal se na prodávateli náhrady škody pro vadnost zboží. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, o d v o l a c í s o u d žalobu zamítl.

N e j v y š š í s o u d zrušil napadený rozsudek a vrátil věc odvolacímu soudu k novému projednání a rozhodnutí.

D ů v o d y:

Dovolání nelze upřítí oprávněnost, neboť odvolací soud neposoudil věc správně po právní stránce, dospěv k úsudku, že bylo zamítnouti žalobu již z toho důvodu, že žalobkyně netvrdila a neprokázala zavinění žalované na zažalované škodě. Dovolatelka tvrdila, že koupila od žalované ripsy pro svršky k zhotovení plátěné obuvi, že jí však žalovaná nedodala zboží smluvené, nýbrž zboží vadné, že vrchní složka ripsu byla stížena skrytou vadou (nepevností a neodolností), která se objevila teprve při nošení obuvi. Tato vada měla v zápětí, že obuv nepopraskala po krátkém užívání, čím dovolatelka utrpěla škodu, jejíž náhrady se domáhá. Jde tudíž ovšem o žalobu o náhradu škody. K jejímu opodstatnění však stačí, když dovolatelka prokáže, že byla se žalovanou

uzavřena kupní smlouva jí tvrzená, že žalovaná této smlouvě nedostála, dodavši zboží vadné, a že tím povstala dovolatelce škoda jí zažalovaná. Není však zapotřebí, by dovolatelka tvrdila a prokázala, že žalovaná tuto škodu zavinila, jak odvolací soud mylně za to má, přehlížeje ustanovení § 1298 obč. zák., podle něhož náleží důkaz tomu, kdo tvrdí, že mu bylo bez jeho zavinění zabráněno, by mohl splnit svůj smluvní nebo zákonný závazek. V rozhodnutích, jichž se dovolává soud, nepřichází předpis § 1298 obč. zák. vůbec v úvahu. Jest tudíž věcí dovolatelky, by dokázala, že se žalovaná dopustila protismluvního jednání, pokud se týče opomenutí, že dovolatelce vznikla škoda, a že jest příčinná souvislost mezi touto škodou a jednáním žalované, by dokázala, že tuto škodu zavinila.

Čís. 8914.

Opřena-li příslušnost procesního soudu o několik důvodů, z nichž první soud ostatní neuznal, jeden však uznal, k rekursu žalovaného pak rekursní soud ani tento důvod neuznal, ostatními důvody se nezabývav, jest žalobce oprávněn vytýkati v dovolacím rekursu, že se rekursní soud nezabýval i ostatními důvody příslušnosti.

Příslušnost podle § 88 druhý odstavec, j. n.

Podpis objednáčního listu, obsahujícího doložku splatnosti a žalovatelnosti jest souhlasem s jeho celým obsahem a není třeba zvláštního upozornění na doložku ani zvláštního ústního ujednání. Lhostejno, že příjemce nečetl celý objednáací list, nýbrž jen to, co v něm bylo uvedeno o objednávce.

(Rozh. ze dne 26. dubna 1929, R II 106/29.)

Soud první stolice zamítl námitku místní nepřislušnosti, rekursní soud námitce vyhověl a žalobu odmítl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Žalobkyně opřela příslušnost procesního soudu o předpisy § 87 a), § 88 první odstavec a § 104 j. n., dovolávajíc se doložky »Splatno a žalovatelnost v M.« na objednáčím listu ze dne 4. února 1927, žalovaným podepsaném. První soud neuznal sudiště podle § 104 j. n. z důvodu, že objednáčí list, průkaz o dohodě o příslušnosti procesního soudu, nebyl předložen již se žalobou, a neuznal příslušnost ani podle § 88 j. n., protože si žalovaný při podpisu objednáčního listu doložky nevšímal, výslovně na ni upozorněn nebyl a že tudíž pro nedostatek souhlasné vůle stran nedošlo k úmluvě podle poslední věty prvního odstavce § 88 j. n. První soud však nevyhověl námitce nepřislušnosti, maje za to, že tu platí sudiště podle § 87 a) j. n. Rekursní soud vyhověl ke stížnosti žalovaného námitce nepřislušnosti, vycházeje z názoru, že tu nejde o prodej a koupi dodaného zboží na pevný účet, nýbrž o dodání zboží do komise a že proto tu není předpokladu § 87 a) j. n. Otázkou, zda je správný názor prvního soudu, že tu není sudiště podle prvního odstavce § 88 j. n., se vůbec nezabýval. Žalující strana, byvši dotčena jen důvody usnesení prvního soudu, nikoliv i jeho výrokem, nemohla